

Mile Korun je svoj gledališki opus kronal s končnim poročilom o nekončani predstavi

Na koncu brez konca

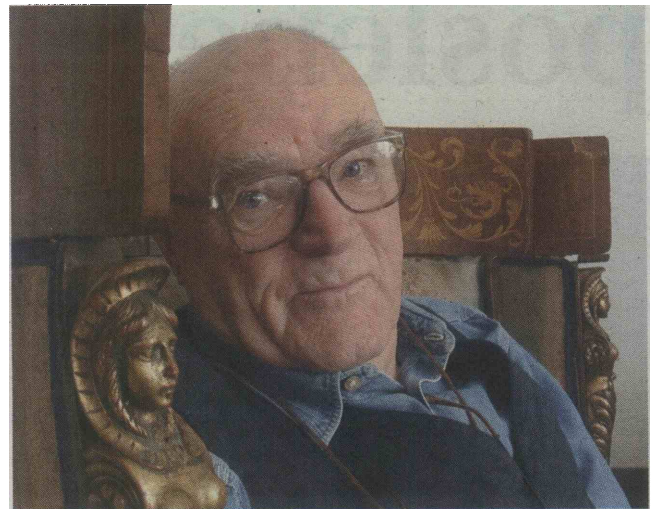
Ostaja otroško radoživ in radoveden, najsi je še tako razgledan in izkušen. Mile Korun, naš veliki gledališki režiser, je sklenil svojo poklicno pot. Dognanja in spoznanja, pa tudi in zlasti vprašanja, ki jih je nabral ob uprizoritvi Shakespearovega *Kralja Leara* leta 2008 v ljubljanski Drami, je povezal v knjigo izzivalnega naslova: *Končno poročilo*.

LJUBLJANA ▶ "Najbolj me zanima interpretacija: kako poteka, na kaj se nanaša, kakšen je naš odnos do stvari, ki jih interpretiramo ..." je **Mile Korun** (1928) pred premiero *Kralja Leara* dejal v intervju za naš časopis. In že takrat priznal, da ga med novim interpretiranjem *Leara* precej ovira spomin na lastno, skoraj pol stoletja starejšo uprizoritev te Shakespearove tragedije s **Stanetom Severjem** v naslovni vlogi.

Z istim spoznanjem sklene tudi novo knjigo, v kateri ga obsedajo problemi, ki se jih je strastno loteval že na odru, "smrt, igralčeva dvojna identiteta in oder kot prostor igre", v spremni besedi ugotavlja kritik **Matej Bogataj**, prepričan, da so Korunovi zapisi "spomenik in premislek in dnevnik in maketa, ki naj prikaže faze nastanka, obenem pa orodje za vpogled v ustvarjanje našega največjega sodobnega gledališkega režiserja".

Tokratna uprizoritev *Kralja Leara* je bila in ostala "nekončana", trdi Korun in prevzema popolno odgovornost. S pomočjo zapisovanja misli in občutij skuša "najti vzrok svojega ravnanja". Dnevnik mu je v uteho: "Vse prenese. Še take neumnosti in norosti stoično sprejme in jih zadrži v svoji prijateljski zaupnosti. Je kot spovednik. Grehov sicer nikoli ne odpusti, jih pa pridno beleži."

V knjigi, izdani pri Knjižnici Mestnega gledališča ljubljanskega, Korun beleži kar

Režiser Mile Korun ostaja otroško radoživ in radoveden.

šestletno ukvarjanje s *Kraljem Learom* - že v prvem zapisu iz leta 2002 med drugim zapiše zamisel, da bi naslovno vlogo igral **Jernej Šugman**. Nazadnje jo je tudi dobil - v kostumu Picassovega klovna in z lasuljo, kakršno je v Korunovi uprizoritvi Zajčeve igre *Jagababa* nosil **Gregor Bakovič**.

Zanimivo, v naslednjem zapisu, datiranem s 6. aprilom 2006, Korun omenja, da ga je za šankom ljubljanske Drame igralec **Bine Matoh** pobaral, ali bi bil voljan režirati *Leara* v SNG Nova Gorica z Matohom v glavni vlogi. A ko je to slišal ravnatelj Drame **Janez Pipan**, je brž določil datum premiere v svoji hiši, se spominja Korun.

Na domala 300 straneh naniza dolgo vrsto zamisli, pomislekov, dvomov in vprašanj, najbolj pa se ubada z lovom na "dejanskost", z "vračanjem k stvarem samim", ki pa ne prenese nobene dekoracije, zato se ne more izteči niti v (končano) predstavo.

Sploh pa je nedokončnost že kar temeljna za moderno umetnost. In tudi Korun po premieri in obsesivnem ogledovanju lastne predstave zapiše: "Doumel sem, da mora predstava ostati taka, kakršna se nam je zgodila. Nezrela. Nedomišljena. Nekončana."

Vse bolj jo dojema kot rentgensko sliko "razpada gledališke predstave".

ANDRAŽ GOMBAČ

Poročilo o predstavi, ki je morala ostati nekončana.